

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiryło (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa R. N.

przeciwko H. P. Sp. z o.o. w W.

o wynagrodzenie, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i diety,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 lipca 2014 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w O.

z dnia 25 kwietnia 2013 r.

1. odrzuca skargę kasacyjną,

2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej H. P. Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda R. N.: kwotę 1.811,65 zł (jeden tysiąc osiemset jedenaście złotych sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych; kwotę 258,25 zł (dwieście pięćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby; kwotę 0,24 zł (dwadzieścia cztery grosze) tytułem wynagrodzenia za urlop wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27

lipca 2010 r., a w pozostałej części powództwo oddalił (pkt 1). Odrzucił apelację w części dotyczącej wynagrodzenia (dodatku) za pracę w godzinach nadliczbowych ponad kwotę 1.811,65 zł, a w pozostałej części oddalił apelację (pkt 2) od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 28 listopada 2012 r. wydanego w sprawie o wynagrodzenie, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i diety.

Powód w skardze kasacyjnej wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 25 kwietnia 2013 r. zaskarżył w części dotyczącej odrzucenia apelacji w części dotyczącej wynagrodzenia (dodatku) za pracę w godzinach nadliczbowych ponad kwotę 1.811,65 zł oraz oddalenia apelacji w części dotyczącej zapłaty przez pozwanego następujących kwot: 7.938 euro tytułem niewypłaconych diet z tytułu podróży służbowej; 10.428,75 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia chorobowego; 9.232,76 zł tytułem wynagrodzenia za okres urlopu wypoczynkowego. Skargę kasacyjną oparto na zarzutach naruszeniu przepisów prawa materialnego: - poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 18 § 2 k.p., poprzez stwierdzenie, że postanowienia umowy o pracę zawartej między powodem a pozwaną były dla powoda korzystniejsze niż przepisy prawa pracy, szczególnie w części dotyczącej wynagrodzenia za pracę; - poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 172 k.p. wskutek przyjęcia za podstawę wypłaty polskiego wynagrodzenia za czas urlopu zamiast holenderskiego; - poprzez błędną wykładnię przepisu art. 77 § 1 k.p. i przyjęcie że „krótkotrwałe delegowanie” nie jest podróżą służbową, w związku z czym nie przysługują za nie diety. Ponadto w skardze powód wskazał naruszenie przepisów postępowania: poprzez pominięcie art. 193 § 1 k.p.c. w związku z art. 383 k.p.c. oraz 378 k.p.c. i odrzucenie apelacji w części dotyczącej wynagrodzenia (dodatku) za pracę w godzinach nadliczbowych ponad kwotę 1.811,65 zł, przyjmując jakoby to roszczenie zostało podniesione w postępowaniu apelacyjnym pomimo, że powód dokonał rozszerzenia powództwa w trakcie postępowania przed sądem pierwszej instancji. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku we wskazanej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O. Powód wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej oparł na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w skazując, że w sprawie występują następujące istotne zagadnienia prawne: - Czy do podstawy świadczeń

dodatkowych powinno być wliczona wysokość świadczeń zagranicznych za ostatnie 3 miesiące wraz z polskim wynagrodzeniem?; - Czy w świetle art. 58 k.c. aneksu do umowy o pracę - zmieniające miejsce świadczenia pracy - nie są próbą obejścia prawa pracy tj. art. 77⁵ § 1 k.p.?; - Czy w świetle art. 77⁵ § 1 k.p. aneksu do umowy o pracę (zmieniające miejsce świadczenia pracy) są faktycznymi poleceniami wyjazdu służbowego w celu świadczenia pracy poza stałym miejscem pracy lub siedzibą pracodawcy?; - Czy zmiana miejsca świadczenia pracy może być dokonywana w formie aneksów do umowy o pracę?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełnia wymogów konstrukcyjnych z art. 398⁴ § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienie. W razie uchybienia przytoczonemu wymogowi skarga podlega odrzuceniu (art. 398⁶ § 2 k.p.c.). Powyższe unormowanie podlegają weryfikacji w powiązaniu z art. 398⁹ § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, LEX nr 560581; z 22 listopada 2007 r.,

I CSK 326/07, LEX nr 560504; z 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, LEX nr 560494) i 4) dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Ponadto, co jest istotne, zagadnienie prawne powinno odnosić się do konkretnego przepisu prawa albo konkretnej regulacji prawnej, co oznacza konieczność sformułowania przez skarżącego, jakiego przepisu (zespołu przepisów lub norm prawnych) prawa materialnego lub procesowego dotyczy przedstawiane zagadnienie.

W rozpoznawanej sprawie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu nie zawarto wyводу, który spełniałby powyższe wymagania. Nie jest przy tym możliwe, przy uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odwołanie się wprost do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz sformułowanie wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. W skardze zabrakło argumentacji prawnej i prawniczej, która mogłaby uzasadniać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wymienia okoliczność wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – „skarga jest oczywiście uzasadniona”, natomiast wniosek ten uzasadnia istotnymi zagadnieniami prawnymi, ograniczając się w zasadzie do ich przedstawienia bez głębszego uzasadnienia i analizy. Z kolei przedstawione argumenty jako uzasadnienie przedmiotowych zagadnień prawnych stanowią jedynie polemikę z ustaleniami Sądu drugiej instancji. Brak w skardze kasacyjnej odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) stanowi istotną konstrukcyjną wadę skargi kasacyjnej, która pomimo wezwania powoda, przez Sąd drugiej instancji pismem z dnia 12

sierpnia 2013 r., do jej usunięcia nie została w odpowiedni sposób przez skarżącego naprawiona. Powyższa okoliczność powoduje konieczność odrzucenia wadliwej skargi na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. W konsekwencji nie było potrzeby ani procesowych możliwości poddawania merytorycznej ocenie twierdzeń skargi.